

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jirásky, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobců: a) O. Z.
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

b) I. Z.
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2023, č. j. OAM-4676-11/ZR-2023

takto:

- I. Žaloba žalobkyně b) **se odmítá.**
- II. Žalobkyně b) a žalovaný **nemají** mezi sebou právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ve lhůtě 30 dnů po právní moci tohoto usnesení **bude** žalobkyni b) **vrácen** zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Soud **vyzývá** žalobkyni b), aby ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení sdělila soudu číslo bankovního účtu, na nějž má být soudní poplatek vrácen.
- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2023, č. j. OAM-4676-11/ZR-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- V. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 10 364,60 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Pavlína Zámečníkové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 5. 2023, č. j. OAM-4676-11/ZR-2023, zrušil žalobci a) platnost zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Současně žalovaný stanovil žalobci a) lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Konkrétně byl žalobce a) trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2023, č. j. 3 T 196/2022-20, shledán vinným, že řídil motorové osobní vozidlo, ačkoliv věděl, že před jízdou požil větší množství alkoholických nápojů, přičemž orientačními dechovými zkouškami byla zjištěna hladina alkoholu 2,19 ‰. Tím spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen peněžitý trest v celkové výši 21 000 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobci namítli, že žalobkyně b) byla žalovaným opomenuta jako účastnice řízení. Žalobkyně b) je manželkou žalobce a) a napadeným rozhodnutím je přímo zasaženo do jejího rodinného a soukromého života. Žalobkyně b) pobývá na území České republiky na základě zaměstnanecké karty.
4. Žalovaný se rovněž nezabýval přiměřeností dopadu svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života obou žalobců v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu není posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí omezeno jen na rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Uvedl-li žalovaný, že žalobce a) nesdělil žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval zásah do jeho rodinného a soukromého života, pak tento závěr neodpovídá skutečnosti. Žalovaný rovněž nezdůvodnil nezbytnost zásahu do soukromého a rodinného života žalobců ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy.
5. Žalobce a) se dopustil pouze přečinu, kterého lituje, peněžitý trest uhradil a dodržuje podmínky zákazu řízení všech motorových vozidel. Jednalo se o ojedinělý exces z řádného života žalobce a) na území České republiky. Žalobci pocházejí z Luhanské oblasti Ukrajiny, kde probíhá ruská invaze. Žalobci nemají žádné informace o svém bydlišti a svých příbuzných. V případě nuceného návratu na Ukrajinu by byl ohrožen život a zdraví žalobce a), přičemž z důvodu války by žalobkyně b) nemohla následovat žalobce a), a došlo by tak k rozdělení manželů. Žalobci by rovněž neměli možnost najít na Ukrajině práci k získání prostředků na živobytí. Žalobci nemají na Ukrajině žádné zázemí – to mají pouze v České republice. Zrušením platnosti zaměstnanecké karty žalobce a) by tak bylo nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života obou žalobců.

6. Žalobci tvrdí, že z hlediska mezinárodního práva je třeba zrušení platnosti zaměstnanecké karty považovat za vyhoštění, neboť žalobci a) byla určena lhůta k vycestování z území České republiky. Na žalobce a) by se tak měly vztahovat mezinárodní záruky včetně Protokolu č. 7 k Úmluvě. Žalovaný měl proto zkoumat, zda žalobce a) představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo bezpečnosti. Takové úvahy však rozhodnutí žalovaného neobsahuje.
7. Žalovaný v rozhodnutí uvádí, že vycestování žalobce a) na Ukrajinu by bylo s ohledem na probíhající konflikt v rozporu s čl. 2 a čl. 3 Úmluvy, což ale nepovažuje za důvod pro zastavení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Dle žalovaného může žalobce řešit svou situaci jinými prostředky, např. podat žádost o vízum pro strpění. Tyto závěry žalovaného považují žalobci za rozporné a nepřezkoumatelné. Vízum pro strpění nemusí být žalobci a) uděleno. Rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce a) pak žalobci považují v souvislosti s konfliktem na Ukrajině za nepřiměřené.
8. Ze všech uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že není povinen zohledňovat zaplacení peněžitého trestu, zda žalobce a) vede řádný život nebo posuzovat míru jeho zavinění. Pro rozhodnutí žalovaného je podstatné pouze to, že žalobce a) byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu; uložený trest zákazu řízení motorových vozidel dosud nebyl vykonán, a odsouzení žalobce a) nebylo zahlazeno. Pokud by žalovaný připustil žalobkyni b) jako účastnici řízení vedeného s žalobcem a), došlo by k porušení zásad legitimního očekávání a rovnosti všech před zákonem, neboť v řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty má postavení účastníka řízení zásadně vždy jen předmětný cizinec – žalobce a). K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-30. Rozhodnutím žalovaného je přímo dotčen pouze žalobce a); oprávnění k pobytu jeho rodinných příslušníků tím nejsou dotčena. Za případné zhoršení ekonomické situace si žalobce a) může sám. Jelikož žalovaný rozhodoval podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepříslušelo mu zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a). K aplikaci čl. 8 Úmluvy nebyl důvod, neboť žalobce a) v tomto ohledu netvrdil žádné skutečnosti. Zrušení platnosti zaměstnanecké karty není trestem vyhoštění – ten je též spojen se zákazem pobytu a s nemožností získat nové oprávnění k pobytu.
10. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba žalobkyně b) je neprojednatelná pro neodstraněný nedostatek podmínky řízení. Žaloba žalobce a) je důvodná.

IV./A) Projednatelnost žaloby žalobkyně b)

12. Proti rozhodnutí žalovaného podala ke Krajskému soudu v Brně žalobu v zastoupení žalobkyně b) advokátka Mgr. Pavlína Zámečníková. K žalobě nebyla přiložena plná moc opravňující tuto zástupkyni k zastupování žalobkyně b).

13. Podle § 35 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, účastník může být zastoupen advokátem, popřípadě jinou osobou, která vykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činnosti v nich uvedených. Podle § 32 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. platí, že každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka, popřípadě jako jeho další zástupce, musí své oprávnění doložit již při prvním úkonu, který ve věci učinil.
14. Nesplnění povinnosti předložit plnou moc již při podání žaloby je nedostatek podmínky řízení, který lze odstranit. Je přitom zákonnou povinností zmocněnce doložit soudu své oprávnění zmocnitele zastupovat. Pokud soud zmocněnce vyzve k doložení plné moci a zmocněnec svoji zákonnou povinnost přes výzvu nesplní, je soud oprávněn žalobu odmítnout pro nedostatek podmínek řízení (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, publ. pod č. 3860/2019 Sb. NSS)
15. Jelikož zástupkyně žalobkyně b) současně s žalobou nedoložila plnou moc k zastupování žalobkyně b), vyzval soud tuto zástupkyni přípisem ze dne 16. 6. 2023, č. j. 55 A 57/2023-16, aby příslušnou plnou moc soudu předložila ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy. Výzva byla zástupkyni žalobkyně b) doručena dne 20. 6. 2023. Jelikož zástupkyně žalobkyně b) příslušnou plnou moc nepředložila ani po telefonické urgenci ze dne 17. 7. 2023, vydal soud dne 14. 8. 2023 usnesení pod č. j. 31 A 57/2023-39, jímž zástupkyni žalobkyně b) vyzval k předložení plné moci v dodatečné lhůtě 5 dnů; současně zástupkyni poučil, že nebude-li plná moc ve stanovené lhůtě předložena, soud žalobu odmítne. Usnesení bylo zástupkyni doručeno dne 17. 8. 2023. Ve stanovené lhůtě ani později zástupkyně plnou moc nepředložila. Soud proto žalobu žalobkyně b) odmítl pro nedostatek podmínky řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV./B) Žalobní námitky žalobce a)

16. Soud úvodem poznamenává, že žalobní námitky jsou koncipovány jako společné – vznesené oběma žalobci. Jak ovšem plyne z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech hmotných nebo procesních. Žalobce se tedy může domoci ochrany pouze proti porušení těch práv, na nichž byl rozhodnutím sám zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publ. pod č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008-92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008-103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011-141).
17. Proti tomu, že nebyla vzata jako účastnice správního řízení, čímž byla dotčena na svých procesních právech, se může bránit pouze žalobkyně b). Naopak žalobci a) přísluší námitky proti věcné správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, případně proti porušení jeho procesních práv ve správním řízení. Nemůže však namítat zásah do procesních práv žalobkyně b), srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58. Vzhledem k tomu, že žaloba žalobkyně b) byla odmítnuta, soud se nemohl pouze na základě žaloby žalobce a) zabývat otázkou, zda měla být žalobkyně b) účastníkem řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce a). O ostatních žalobních námitkách žalobce a) soud uvážil následovně.
18. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný zruší platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců

je přitom jedním z těchto důvodů i skutečnost, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Jestliže žalovaný zjistí, že cizinec takový úmyslný trestný čin spáchal, nedisponuje v tomto ohledu žádným správním uvážením, a platnost zaměstnanecké karty bez dalšího zruší (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, a ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85).

19. V projednávané věci žalobce a) pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty a následně spáchal úmyslný trestný čin, za nějž byl pravomocně odsouzen shora uvedeným trestním příkazem. Žalovaný tudíž v souladu s citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce a). Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že žalobce a) uhradil uložený peněžitý trest, neboť s touto okolností zákon nespojuje žádný pro žalobce relevantní následek.
20. V případě zrušení oprávnění k pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákon o pobytu cizinců nestanoví žalovanému povinnost zabývat se dopady tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a téhož zákona (a to na rozdíl od případů zrušení pobytového oprávnění z důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona). Judikatura nicméně dovodila, že i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí dle kritérií obsažených v § 174a nestanoví, připadá v úvahu přímá aplikace čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na respektování soukromého a rodinného života. Aby však žalovanému vznikla povinnost zabývat se přiměřeností svého rozhodnutí z pohledu čl. 8 Úmluvy, musí cizinec vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat, pokud není na prvý pohled nemyslitelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS). Pokud by rozhodnutí mohlo mít dopad na nezletilé děti cizince, pak v souladu s principem nejlepšího zájmu nezletilého dítěte má žalovaný též povinnost sám zjistit potřebné skutečnosti pro řádné posouzení přiměřenosti svého rozhodnutí z pohledu čl. 8 Úmluvy. I v tomto případě se však žalovaný musí o existenci nezletilého dítěte cizince hodnověrně dozvědět. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43).
21. V projednávané věci podal žalobce a) dne 4. 5. 2023 vyjádření k podkladům rozhodnutí. V něm mimo jiné uvedl, že na území České republiky žije ve společné domácnosti s manželkou – žalobkyní b), která je rovněž držitelkou zaměstnanecké karty. Oba žalobci na území České republiky pracují, mají zde vytvořené sociální a společenské zázemí a jsou zcela integrováni do české společnosti. S ohledem na plnou integraci a úzké vazby žalobců na území České republiky není absolutně reálné, aby žalobce a) realizoval buď sám nebo s manželkou společný život v zemi původu. V případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce a) by došlo k intenzivnímu a nepřiměřenému zásahu do života obou žalobců. K vyjádření žalobce a) připojil kopii oddacího listu.
22. Žalovaný ve svém rozhodnutí s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a judikaturu správních soudů konstatoval, že mu nepřísluší zabývat se přiměřeností rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce a), přestože má na území České republiky rodinné vazby (manželku, viz s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Dále pak (viz s. 7 rozhodnutí) žalovaný uvedl, že žalobce a) netvrdil žádné skutečnosti, pro něž by bylo nutno posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého nebo rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy.

23. Žalovaným uváděná judikatura správních soudů byla překonána rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, a ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43, citovanými výše. Závěr žalovaného na s. 7 jeho rozhodnutí pak zjevně nemá oporu ve správním spisu, neboť žalobce ve svém vyjádření ze dne 4. 5. 2023 uvedl konkrétní skutečnosti, které podle něj svědčí o nepřiměřených dopadech rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Pokud se žalovaný odmítl těmito skutečnostmi zabývat a neodpověděl na námitky žalobce a), je jeho rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

24. Zbývající námitky žalobce a) soud důvodnými neshledal. Čl. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zní následovně:

1. Cizinec, který má povolen pobyt na území některého státu, může být vyhoštěn pouze na základě výkonu rozhodnutí přijatého v souladu se zákonem a musí mít možnost:

a) uplatnit námitky proti svému vyhoštění;

b) dát přezkoumat svůj případ;

c) dát se zastupovat za tímto účelem před příslušným úřadem nebo před osobou nebo osobami tímto úřadem určenými.

2. Cizinec může být vyhoštěn před výkonem práv uvedených v odstavci 1 a), b) a c) tohoto článku, je-li takové vyhoštění nutné v zájmu veřejného pořádku nebo je odůvodněno zájmy národní bezpečnosti.

Žalobou napadené rozhodnutí lze považovat za „vyhoštění“ ve smyslu uvedeného článku, neboť ruší oprávnění k pobytu žalobce a) a stanovuje mu lhůtu k opuštění území České republiky (viz autonomní výklad tohoto pojmu v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, např. rozsudek ze dne 17. 5. 2018 ve věci *Ljatići proti Byvalé jugoslávské republice Makedonie*, stížnost č. 19017/16, bod 22). K porušení čl. 1 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě ovšem v případě žalobce a) nedošlo – rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě ustanovení zákona o pobytu cizinců a žalobce a) proti němu mohl uplatnit námitky a nechat jej přezkoumat před správním soudem, před nímž se rovněž nechal zastupovat advokátkou. Žalovaný pak nebyl povinen zkoumat, zda žalobce a) představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo bezpečnosti. Naplnění těchto podmínek je nutné zkoumat pouze v případech vymezených v odst. 2 předmětného článku, tj. tehdy, byl-li již cizinec vyhoštěn (bez možnosti využít práva dle odst. 1, srov. bod 41 výše citovaného rozsudku ve věci *Ljatići*). Žalobce a) však v době vydání rozhodnutí žalovaného nebyl současně donucen opustit území České republiky.

25. Pokud jde o vycestování žalobce na Ukrajinu, pak jak již uvedl žalovaný, prakticky celé území Ukrajiny se pravidelně stává cílem ruských raketových či leteckých útoků, které cílí i na civilní infrastrukturu. Nucené vycestování žalobce zpět na území Ukrajiny by proto nyní bylo jednoznačně v rozporu s čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato ustanovení „je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady *non-refoulement*“ vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma brozila“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46). Žalobce a) však není tímto rozhodnutím přímo nucen opustit území České republiky, a může získat

jiný titul k pobytu, jak uvádí též žalovaný. Na těchto závěrech žalovaného soud nespatřuje nic rozporného nebo nepřezkoumatelného. Jinými slovy válka na Ukrajině není důvodem pro zastavení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce a), nýbrž překážkou jeho nuceného vycestování do této země.

V. Závěr a náklady řízení

26. Žalobu žalobkyně b) soud odmítl pro nedostatek podmínky řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
27. Žalobní námitku žalobce a) soud shledal důvodnou, a proto rozhodnutí žalovaného zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu [§ 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.].
28. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní b) a žalovaným soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
29. Podle § 9 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že byli návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud proto rozhodl, že po právní moci usnesení o odmítnutí žaloby bude žalobkyni b) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč vrácen. Současně soud žalobkyni b) vyzval, aby soudu sdělila číslo bankovního účtu, na nějž může být soudní poplatek vrácen.
30. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a) a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce a) dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.
31. Náklady žalobce a) jsou tvořeny odměnou jeho zástupkyně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí při zastupování dvou účastníků částku 2 480 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Dále žalobci a) náleží náhrada hotových výdajů jeho zástupkyně v paušální výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že úkony v řízení byly činěny společně za oba žalobce, přísluší žalobci a) náhrada poloviny hotových výdajů, tj. částka 300 Kč. K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupkyně žalobce a) povinna odvést z odměny a náhrad ve výši 1 104,60 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacené soudní poplatky za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč. Celkem tedy žalobci a) na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 10 364,60 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupkyně žalobce a) v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. září 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu